

За седемнадесети път Русе преживя две възбуждаващи седмици, в които международната солидарност „звучеше“ от концертния подиум. В негласното съвръщане на оркестри, солисти и диригенти, открито по-високи и по-ниски върхове, имаше и благородни усилия за достойно представяне, и съзнание за свой индивидуален принос. Тъкмо широката палитра от стилове и почерци оформи и тоя път богата, разнообразна картина. Редина първи у нас изпълнения (традиционна черта на фестивала) издържаха с различен успех изпита си пред русенската публика. Но по-важно е, че те разшириха музикалните и познания, още повече че в програмите на гостуващите оркестри бяха застъпени предимно български творби. А посвещението — на 60-годишнината от Великата октомврийска социалистическа революция и на Третия конгрес на българската култура — придаде още по-висок смисъл и съдържание на русенските музикални празници.

Всяка година би трябвало да бъде нова стъпка в международния авторитет на фестивала. Това означава по-широк обмен на състави и програми, по-висококачествени концерти, по-дълбок резонанс сред слушателите. В тази диния фестивал участвуваша за първи път състави на Олцини (Полша) и на Йена (ГДР).

Камерният състав от Арменска ССР защити високия авторитет на съветското музикално-изпълнителско изкуство. Отличните инструментални и солистични качества на състава (освен изрядния ансамбъл) блеснаха в концертите на Бах и Вивалди. Висока оценка заслужава и Клучжкия симфоничен оркестър (Румъния) — състав с оформен професионален облик и висока звукова култура. В „Шехеразада“ на Р.-Корсаков проличаха най-пълно качества на отделните групи и солисти и диригентта Емил Симон, който не позволи разточителство въпреки шедрата тембровка палитра.

От изпълненията на българските състави се отбележа Симфония № 7 от Бетховен на Софийската филхармония, диригент Д. Манолов, и „Стабат матер“ от Росини с участието на русенския хор

„Дунавски звуци“ и софийските филхармонии (диригент засл. артист М. Ангелов), Пета симфония от Шостакович на Варненската филхармония (диригент засл. артист Ем. Главанакон), ораторията „Екзекуцията на Стенка Разин“ от Шостакович (диригент Ал. Найденов) и Девета симфония от Бетховен (диригент нар. артист К. Илиев), в двата концерта на Русенската филхармония.

Независимо от доброто им представяне софийските филхармонии не изяха докрай своите качества на пръв национален оркестър (изникват сравнения с предишните им участия). Същото важи и за варненските филхармонии, които малко късно навлязоха в конфликтната драматургия на Шостакович и защитиха предимно добри си професионализъм. В артистично отношение Русенската филхармония остави много добро впечатление. От първата програма, двете премиерни за страната съветски песни, „Малък Триптих“ от Свиридов и „Звони“ от Шнедрил, получиха убедителна интерпретация (диригент Алипи Найденов). А „Екзекуцията на Стенка Разин“ — творба с изключителна драматургия, по стихове на Евтущенко — бе повод да се извят всестранните качества на русенския хор „Родина“ (солист засл. артист С. Марков). Заключителният концерт с Деветата Бетховена симфония разкри отново артистичния потенциал на оркестърта, представи в най-добра светлина хора и солистите на Румънското радио и телевизия. Под температурната палка на К. Илиев симфонията прозвуча с драматичен моц и оптимистична извесност.

Русенската народна опера привлече вниманието с внушителната постановка на „Семьон Котко“ от Прокофиев и спектакъла на „Княз Игор“ от Бородин, говеден талантливо от съветския гост-диригент Марк Ермлер.

Този път, като изключим авторитетно представяне на румънския цигулар Шефан Руха (Чайковски — концерт) и на съветския виолончелист Михаил Хомицер (Хренников — концерт), най-много аплодисменти събраха българските солисти — цигуларите Георги Бадев (Бетховен — кон-

церт) и Минчо Минчев (Брамс — концерт). А в поетично-песенната вечер се откриха артистичният фенер на засл. артист Павел Герджиков и възбуждащите стихове на съветския поет Геннад Сербряков в изпълнението на вокално-инструментална сюита оп. 127 от Шостакович (по стихове на Ал. Блок), от състава Г. Тилев — цигулка, Б. Караконов — чело. Си. Гълъбова — пиано. Вихме изтинали и зряло постижение на сопрана Румяна Вълчева-Еврова.

И накрая няколко думи за програмата. Тя предложи интересни класически и съвременни произведения, но не и достатъчно представителни български произведения. Пък и процентът на български творби не бе достатъчен за такъв представителен форум, чиято цел е и пропагандирането на българската музика... Успехът на „Житие и страдание грешного Софрония“ от Симеон Пиронков (да отбележим сериозните заслуги на хора при Българското радио и телевизия и диригента Иван Филев) показа еднодушното на слушателите и русенските слушатели. А симфония № 3 „Устреми“ от Ал. Райчев заяви за непреходната си жизненост в интерпретацията на софийските филхармонии (дир. Д. Манолов). Очевидно, чуждите песни активизират оркестрите-гости, без да ги затрудняват с „националното си съобразие“. Доказателство бяха „Четири миниатюри“ на М. Големини и Симфония № 1 от арменския композитор Татевосян, между най-добрите постижения на арменските и полските гости. Интернационалният дух на фестивала бе подкрепен и от традиционното въздушевно участие на русенския младежки симфоничен оркестър (дир. Ст. Ячев), люнерския хор „Дунавски вълни“ и младата италианска пианистка Паола Волле (Менделсон — концерт за пиано № 1).

На русенските слушатели Мартенски музикални дни '77 донесоха много приятни преживявания, а на българската музикална култура — ново международно признание